

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ

ЕЛХИЧКАТА

chitanka.info

Вечерта, преди да си легне, малката Милка надникна на балкона. Там стоеше в ъгъла елхичката. Но тя не светеше както по-рано. Празниците бяха изминали и Дядо Мраз беше прибрал всичките украшения. Нямаше вече нито стъклените гъбички, ни червените ябълки, нито лъскавите райски птици и смешни палячовци и куклички.

Милка се прибра в стаята си и легна, но дълго не можеше да заспи. Пред очите ѝ стоеше оголената елхичка. Тя задремва, пробужда се и в ума ѝ все още се мяркаше елхичката. Какво ще стане сега с нея, горкичката, като няма вече украшенията ѝ? И защо Дядо Мраз не е прибирал и нея заедно с тях?! След малко Милка неусетно заспа. Тя не помнеше колко време е спала, но изведнъж я пробуди жален вик:

— Помощ! Помощ, Милке, загивам! — пищеше някой в стаята.

Милка отвори очи и видя зачудена, че до креватчето ѝ стои някакво непознато момиче. То бе чудно девойче — стройно, високо, облечено в широка зелена дреха и със странна шапка на главата. Но това не беше шапка, а посребрена стъклена коронка, с високо копие отгоре, също каквато беше стъклената ябълка на върха на елхичката. Но ето че и дрехите ѝ не бяха съвсем човешки, а сякаш изтъкани от тънките иглички на елхичката.

Девойката се раздвижи и вдигна нагоре двете си ръце. Чудно — и ръцете бяха не като човешки ръце, а повече приличаха на прострените клончета на елхичката.

Но преди Милка да се опомни, момичето се притисна до нея, извърна плахо глава към вратата и отново запищя:

— Помощ, Милке, помощ, загивам!

Милка много се изплаши.

— От кого се боиш! Защо плачеш, момиче? — запита я тя разтреперена. — И коя си ти?

— Не виждаш ли, Милке, аз съм вашата елхичка — рече зеленото момиче. — Твоят татко е решил да ме заколи... Искам да се върна в гората, при сестричките си... Ето го... ето го, иде!

Наистина, вратата изпращя и в стаята се втурна Милкиният татко с голям нож в ръката. Той идеше право към момичето. Милка скочи и прегърна момичето.

— Татко, татко, недей! — замоли се тя.

Същия миг отвори очи и разбра, че е спала. В стаята нямаше никого.

Но тя все още трепереше, скочи и изтича боса в кухнята. И що да види! Там наистина беше татко и с голям кухненски нож в едната ръка, а в другата държеше повалената на пода елхичка и се готвеше да сече клончетата ѝ.

Милка се спусна и улови елхичката разплакана.

— Татко, татко, недей! — извика тя, както преди малко беше се провикнала насън. — Пусни я! Тя иска да се върне в гората, при сестричките си...

Татко ѝ се засмя и остави настрана ножа.

— Добре де — рече той, — аз не мислех да я коля. Щях само да отсека най-долните клончета, за да върви из снега по-лесно. Ще я сложим вън на двора и довечера Дядо Мраз ще я отведе пак в гората.

И той изнесе навън елхичката.

Цял ден Милка гледа елхичката през прозореца. Снегът отрупа клончетата на дръвчето, а то като че ли гледаше Милка и радостно полюляваше вейките си.

А на утрото на двора нямаше никого! Майка ѝ каза, че през нощта дошъл Дядо Мраз и отвел елхичката в гората при другите елхички. Там тя щяла да порасне и догодина да се върне пак при тях, още по-голяма и хубава.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.